

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 342/2014
07.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.В., због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр.1369/2010 од 24.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.2980/2013 од 16.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 07. маја 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.В. – адвоката С.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр.1369/2010 од 24.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.2980/2013 од 16.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К бр.1369/2010 од 24.04.2013. године, окривљени А.В. оглашен је кривим због извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и кривичним делом недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 278. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 1 године, а за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 06.06.2008. до 01.07.2008. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од

31.837,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено, према окривљеном је на основу члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета – пиштоља НН марке, калибра ... мм.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 2980/13 од 16.12.2013. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног А.В., преиначена је пресуда Основног суда у Нишу К 1369/2010 од 24.04.2013. године, тако што је према окривљеном на основу члана 422. тачка 3. ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, услед наступања застарелости кривичног гоњења. Ставом два исте пресуде, уважавањем жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу, првостепена пресуда преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што су окривљеном А.В. утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 278. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 9-девет месеци, а за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 1-једне године и 5-пет месеци, након чега је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2-две године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 06.06.2008. године до 01.07.2008. године, док су жалбе бранилаца окривљеног одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.В. – адвокат С.Р., на основу члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. и став 2. тачка 1. ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП и повреде члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину или да се преиначе, тако што ће Врховни касациони суд окривљеног А.В. ослободити од оптужбе да је извршио кривична дела која су му стављена на терет, уз истовремени предлог да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке Врховног касационог суда по поднетом захтеву за заштиту законитости и да бранилац у смислу члана 488. став 2. ЗКП присуствује седници већа.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), те је Врховни касациони

суд првостепену пресуду, која је донета 24.04.2013. године, оценио по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 7. раније важећег ЗКП – "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да првостепеном пресудом није у потпуности решен предмет оптужбе, а ову повреду види у томе што је према окривљеном изречена мера безбедности одузимања предмета на основу члана 87. КЗ, и то пиштоља НН марке, калибра ... мм иако, према ставу браниоца, из списка предмета произлази да није на несумњив начин утврђено постојање предметног пиштоља.

С тим у вези у захтеву се наводи да се, сходно члану 87. КЗ, предмети који су употребљени за извршење кривичног дела могу одузети само ако су својина учиниоца, због чега је нејасно на који начин ће ова мера бити извршена у конкретном случају.

Супротно изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, правноснажним пресудама нису учињене битне повреде из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП. Ово стога што се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд није донео никакву одлуку о некој тачки оптужбе, па како су и првостепени и другостепени суд у својим одлукама решили све тачке оптужбе, код чињенице и да мера безбедности одузимања предмета не представља предмет оптужбе, већ кривичну санкцију коју суд може изрећи, то су наводи захтева у овом делу оцењени неоснованим.

С тим у вези, неосновани су и наводи захтева којима се указује да се мера безбедности одузимања предмета може одредити само уколико су предмети употребљени за извршење кривичног дела својина учиниоца, јер је одредбом члана 87. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005...111/2009) прописано да се ова мера безбедности може одредити када је ради заштите опште безбедности или из моралних разлога одузимање предмета неопходно.

Неосновано се захтевом браниоца окривљеног указује и на учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП).

У захтеву се наводи да се првостепена пресуда заснива на исказу сведока Б.Ђ., који је дат пред истражним судијом, док је његов исказ са главног претреса оцењен неистинитим, при чему је суд у потпуности занемарио чињеницу да је овај сведок радник С. т., где су запослени и оштећени у овом поступку.

Супротно изнетим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да првостепеном пресудом нису учињене наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, обзиром да исказ сведока, дат пред истражним судијом представља законити доказ, јер је прибављен у свему према одредбама Законика о кривичном поступку.

Одредбом члана 96. став 1. ЗКП, који је важио у време доношења првостепене пресуде, прописано је да се као сведоци позивају лица за која је вероватно да ће моћи да дају обавештења о кривичном делу и учиниоцу и о другим важним околностима, а одредбом члана 97. и 98. истог Законика, прописано је када неко лице не може бити испитано као сведок или када је ослобођено од дужности сведочења. Како сведок Б.Ђ. очигледно не спада у круг лица из члана 97. и 98. ЗКП (која нису могла бити или која су ослобођена од дужности сведочења), то су неосновани наводи захтева да је првостепена пресуда заснована на недозвољеном доказу.

При томе, чињеница да је наведени сведок радник С. т., где су запослени и оштећени, не представља чињеницу која би доводила у сумњу законитост овог доказа.

Стога су наводи захтева и у овом делу оцењени неоснованим.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости указује и да је правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП на штету окривљеног А.В. У вези са тим, бранилац наводи да је у конкретном случају дошло до повреде кривичног закона из члана 19. став 3. КЗ, којим је прописано да се учиниоцу који је прекорачио границе нужне одбране казна може ублажити, те да се учинилац који је прекорачио границе нужне одбране услед јаке раздражености или препасти изазване нападом, може ослободити од казне.

Међутим, како из изреке првостепене пресуде не произилази да је окривљени критичном приликом одбијао од себе истовремени противправни напад, те да, према томе, није поступао ни у прекорачењу нужне одбране, то у конкретном случају није било законског основа за примену члана 19. став 3. КЗ, нити за ублажавање казне или ослобођење од казне, како се то неосновано истиче у захтеву.

Указујући на ову повреду, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, оспорава чињенично стање утврђено правноснажним пресудама, као и чињенице и доказе који би еветнуално били од утицаја на одлуку о кривичној санкцији, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Како се осталим наводима захтева указује на повреду одредаба члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да Апелациони суд у Нишу, као другостепени, окривљеном није правилно одмерио казну, а из којих разлога није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни касациони суд није ни упуштао у разматрање захтева за заштиту законитости у овом делу.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**